

1

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

1. - Stenen som forandret et helt liv.

Henvisninger: His Messenger, s.9-12, Life Sketches, s.17,18.
Sister White, s.15-18.

Dagens tekst: Jakob 5,15.

1.scene - Ulykken.

"Hysj, Ellen er meget syk," hvisket Ellens mor når noen kom inn i rommet der Ellen lå.

I tre uker hadde Ellen ligget bevisstløs. Hun var så syk at hun ikke kjente noen, eller visste hva som foregikk rundt henne. Selvom hun var ni år gammel, ble det laget en spesiell vugge til henne etter ulykken så hun ikke kunne falle ut av sengen og bli mere skadet.. Mange av dem som så henne trodde at hun ikke kunne leve stort lenger. Men Ellens mor hadde bedt til Gud at Ellen måtte få leve, hvis det var Hans vilje. (8 ved vuggen.)

Ellens mor var en ærlig kristen som stolte på bønn og på Bibelen. Hun trodde slike løfter som vi leser om i Jakobs brev 5,15: "Og troens bønn skal hjelpe den syke og Herren skal reise ham opp..." Er ikke det et trøstende løfte? Det var et annet godt løfte også for Ellens mor. Det fant hun i Matt. 21,22: "Og alt det dere ber om med tro i deres bønn, det skal dere få."

Ellens mor trodde virkelig. Hun visste at Gud hører våre bønner, fordi Bibelen sier det i 1.Peters brev 3,12: "For Herrens øyne er over de rettferdige og hans ører vendt til deres bønn...." Gud ga Ellens mor en følelse av at Ellen ikke kom til å dø.

Tre uker etter ulykken kom Ellen til bevissthet igjen. (1A i vuggen) Hun begynte å legge merke til menneskene omkring henne. (6 og 30 ved vuggen) Ellen trodde at hun bare hadde sovet. Hun husket ikke den fryktelige ulykken. Men en dag hørte hun at en av deres venner spurte hennes mor om hun hadde snakket med Ellen om å dø.

"Så sørgelig," sa en dame da hun så på Ellen.

"Jeg hadde ikke kjent henne igjen," sa en annen. Ellen undret seg over hva damene mente.

"Hvorfor er de så lei seg for min skyld?" spurte hun. "Ser jeg annerledes ut enn før? Har det hendt noe med meg?"

Da fortalte moren henne om ulykken. "For noen uker siden var du og Elisabeth, din tvillingsøster, og en av deres skolekamerater på vei hjem fra skolen. Plutselig var det noen som ropte, og da dere snudde dere, så dere en stor jente på omkring tretten år som kom løpende og ropte sint etter dere. Dere begynte å løpe for å komme unna så dere kunne unngå bråk. Dere var nesten på den andre siden av parken da piken ropte igjen, og dere snudde dere for å se hvor nære hun var. Akkurat i det du snudde deg, kastet piken en sten som hun hadde i hånden. Du skrek av smerte, for stenen hadde truffet deg med full kraft midt i ansiktet og du falt ned på bakken. De bar deg inn i en forretning i nærheten. En vennlig mann tilbød seg å kjøre deg hjem i vognen sin, men du takket ham og sa at du greide å gå hjem selv. Ansiktet og klærne dine var blodige og du ville ikke søle til vognen hans, så du begynte å gå hjem mens Elisabeth holdt deg i den ene armen og venninnen holdt deg i den andre. Men du var så svak og svimmel at du besvimte, og pikene bar deg hjem."

Nå spurte Ellen mor om å få låne et speil så hun kunne se hvordan hun så ut. Da hun så seg selv i speilet, fikk hun et sjokk. Nesen var brukket, ansiktet var blekt, øynene var matte, og hele nervesystemet var forstyrret og hun var blitt veldig tynn etter å ha ligget bevisstløs i tre uker. Ansiktet hennes var annerledes.

"Å, ser jeg virkelig slik ut?" tenkte Ellen. Dette kunne da ikke være det runde, friske og smilende ansiktet som hun alltid hadde sett i speilet før. Det var virkelig sørgelig, slik som damen hadde sagt.

1,2.

Ellen var så bedrøvet da hun så ansiktet sitt i speilet at hun nesten ønsket at hun kunne dø. Hun var meget ulykkelig. Men da hun kom til å tenke på at hun kanskje kom til å dø, ble hun redd, for hun følte at hun ikke var ferdig til å dø. Ellen ba at hvis hun kom til å dø, så måtte Gud tilgi henne syndene og la henne få komme til himmelen.

Etter at Ellen hadde bedt, følte hun seg gladere. Det kom fred inn i hjertet hennes og hun ble glad i alle mennesker. Hun ble til og med glad i den piken som hadde kastet stenen på henne og hun syntes synd på henne.

2. scene - Ellens far kjenner henne ikke igjen.

Langsomt ble Ellen sterkere og kunne til slutt stå opp, men hun var fremdeles svært svak.

Da ulykken skjedde, var Ellens far, herr Harmon, borte på forretningsreise. Det varte flere måneder før han kom hjem igjen, og han gledet seg til å se barna sine igjen. Da han kom inn, klemte han Ellens bror og søstre og han så seg omkring etter Ellen, men hun sto sjenert borte for seg selv.

"Hvor er Ellen?" spurte han. "Der er hun," sa moren og pekte mot henne. Faren så på Ellen og deretter på moren. "Men dette er da ikke min lille Ellen," tenkte han. Det syntes for ham som at denne bleke, tynne lille piken med det forandrede ansiktet, som sto der så stille for seg selv, ikke kunne være hans friske og glade datter. Og selvom Ellen smilte til sin far da han klemte henne inn til seg, så følte hun som om hjertet skulle bryte over at hennes egen far ikke kjente henne igjen.

Stakkars Ellen. Hun følte seg så ensom og bedrøvet. Men dette fikk henne bare til å tenke mere på Jesus. Hun visste at Jesus elsket henne selvom ansiktet hennes ikke var noe vakkert mere. Hun ville be Jesus om å hjelpe seg til å få en vakker karakter så hun kunne passe inn i himmelen.